

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθειας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλοϋμεν σώματα «Ρωμηοϋ» άνελλιπη
πρός δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του Ματου δεκάτη και τρίτη,
ένα κι' άλλο μοιολιάζεται σπάτι.

Δώδεκα και πεντακόσα
και Βουλή Κορδονιάσα.

Κατ' άλλων έντολην ό Φασουλής τήν έναρξιν κηρύττει τής Βουλής.

Κορδωμίνους σας κυτάζω με μιά πόζ' άρχαίου Δόγη,
Βουλευται Κορδονικαι,
κι' είς μεγάλας περιστάσεις και μεγάλοι πρέπουν λόγοι
κι' είδος άλληγορικαι.

Ήμιον έτοιμος να φύγω 'στήν γνωστή Μαδογασκάρη,
άλλ' ό μέγας κύριός μου, πού τρισβόλιος ζευκαίρει,
μούπε τούτο τό ταξείδι επ' όλιγον ν' αναβάλω
κι' άντ' αυτού νάλθω 'στο βήμα κι' ένα λόγον να σας βγάλω.

Ός άρχη λοιπόν του λόγου άς ήγήσθω μιá φωνάρα :
«χαίρε χαίρε, Κορδονάρα...
Κορδονάρα τόνόμά σου
και γλυκό τό φίλημά σου.»

Μί χαράν μεγάλην βλέπω και 'δικήν μου και τής χώρας
τό κοπάδι τής Θεόδωρας.

Βάϊ βάϊ, π'ήρε δρόμο κι' ό,τι 'βρίσκει' τό σαρόνει
κι' ό τσοπάνης καμαρόνει.

Και τεντόνου Κορδονάκια
και βελάζου λαγκαρνάκια,
και γμιέζου καρδαρίτσαις
και γκαρίζου γαιδουρίτσαις.

Κορδονάρα, Κορδονάρα... τίποτ' άλλο, τούτα μόνον
εις αιώνας των αιώνων,
Κορδονάρα τόνόμά σου
και φιτ' τό σύνθημά σου.

Ή σοφή Κυβέρνησίς μου, πού θά γίνη μετ' όλιγον,
κάθε ζήτημα τής ώρας θά σπουδάση κατεπιγόν.
Όπου την καλεί τό χρέος κι' ό των έργων όργανός
δέν θά στίχη σαν Νισθη,
κι' ό Κορδονάρος θά γίνη ένας Γόρδιος Δεσμός,
πού κανείς δέν θά τόν κόψη.

Σάν Κορδόνι πάν κι' αι' σιόσεις και με τούτον και με 'κείνον,
θα συστήσωμεν προσέβαιν και 'στίς Κίνας τό Πεκίνον,
θα συνάψωμεν συμπάσεις και με κράτη μακροσηνά,
μα 'στο Κίελον βαπόρι δέν θα στείλωμεν κανένα,

ἵσπευθ' κ' ὑπάρχει φίλος μὴ κρυπῶσι γὰρ γυνάτι
τὸ κρατήσου ἀμνατί.

Μὴ χαρὰν ἐπίσης βλέπω καὶ ξερὸς ἀπὸ τὰ γίλοια
πὺς πατέρες μας ἔβηξαν καὶ τὰμοῦστακα μουρέλια,
κ' ὁ καθέτι σταυροκοπιταί εἰκοσάκι τῆς ἡμέρας
ὅταν τὰ παιδιὰ κυττάξῃ πῶς μεγάλ' ἀπ' τοὺς πατέρας.

Μὴ χαρὰν ἐπίσης βλέπω πὺς θὰ λείψῃ καθὲ κλάψα,
πὺς καὶ πάλιν τὸν Ἀβέρωφ τὸν ἔβαλαμε ἔσθῃ κἀψα,
καὶ τὸ Σταδίον ἀγώνων καὶ τρεπκίον κλασικῶν
ἀπὸ μάρμαρον θὰ γίνῃ καθαρῶς Πεντελικῶν.

Κ' ἴσως πλέον ἐκεῖ πέρα μὲς ἴστους μῆνας τῶν καυμάτων
κ' ἡ Βουλὴ συνεδριάξῃ περὶ τῶσαν ζητημάτων,
καὶ ἴσως ἔδρας ἔξαπλωμέναι τὰς λευκάς καὶ μαρμαρίνου
θὰ ὁροῖσῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν ἔδραν σας τὰς καμίνους,
καὶ θὰ λέγατ' ἑφροσύνους :
ατρισμακάρους ἐκείνος,
πὺς τὸ τίμιόν του χρῆμα ἔσκατάλησεν ἀδρὸν
πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ὄρασαν τῶν μεγάλων μας ἰδρῶν.»

Κ' ἡ Βλογιὰ μανθάνω χαίρων πὺς θερίζει κατ' αὐτάς
καὶ προτίπω φιλοστόργους τοὺς κυρίους Βουλευτάς
καὶ βατοῖνα νὰ προστρέξω ἄρον ἄρον κ' ἐν σπουδῇ
πρὶν τοὺς ρίξουν μὲς ἴστὸ κάρρο καὶ τοὺς πάνε ἴστὸ Γουδι.

Καὶ θάνατι κατ' ὀφθαλμοῦ
εἰς ἓνα κρίσιμον καιρὸν
εὐδαιμονίας περισσῆς
νὰ κακαρώσῃτε καὶ εἰς
μὲ μούτρα βλογιασμένω
κ' ὄλα νὰ πᾶν χαμίνα.

Μόνον πὺς τὸ φαντάζομαι φρουάτω καὶ ριγῶ
καὶ τρεῖς φορὰς ὡς σήμερα μολιάστικα κ' ἔγω,
ἀλλὰ μὲ φρικτὴν ἔμαθε κ' ὁ Περικλῆτος κ' ὄλοι
πὺς καὶ τὴν τρίτην τὴν φορὰ δὲν ἐπίσῃ τὸ μῦθλι.

Ἄγγελῶν πηγαίνετε πρὸς μίαν ἀγαλάδα,
ὅπου τὴν λέν Ἐλαδα,
κ' ὅπως εὐτόχησε πιστὸς τοῦ Μπάρμπα νὰ χρισθῇ
αὐτὸς μὲ τὴν βατοῖνα τῆς ἄς βατοῖναρισθῇ.

Ὁ γέρο Μπάρμπα καρτερεῖ περὶδὸς κ' ὄρατος,
αὐτὸς κ' Ἄλμπέρτης μολιάστικα, αὐτὸς καὶ Δευτεράτος,
αὐτὸς καὶ πέρυξ δεξιὰ κ' ἄριστερα θὰ μείνη,
ὁ Δεληγιάναρος κερὰ κ' ὁ Δεληγιάνης πίνει.

Συμβιθασμοὶ καὶ τὰ λοιπὰ τελεθῶν μετ' ὀλίγον,
καὶ τότε, φίλοι Βουλευταί, τὸν λόγον καταλήγων
αἰσθάνομαι ἴστους ρώθωνας ἀέριον θεϊῶδες,
ὅπου σκορπιζοῦν μερικὸν φουσανελῶδων πόδες.

Ἄλλ' ὅσον χαίρω δι' αὐτοὺς, τόση μὲ πᾶνει λύπη
ὅταν ἰδῶ περίργος πὺς ὁ Τρικοῦπης λείπει,
καὶ βλέπω τὸν Σιμόπουλον, τοῦ Λόρδου τὸ καυμάρι,
ὅτι τὴν ἔδραν τὴν κενὴ δακρύων τὴν φερμαίει,
μαζὶ του συμποῶ
καὶ μὲ τὸν Οὐγγίλιον ἀμείους συμποῶν,
πὺς γράρει τὰ πασιγνωστον ἐκ τῶν ἀπορθεγμάτων,
ἦγουν πὺς εἶναι κάποτε καὶ ὄκρουαπραγμάτων.

Βαζίως θὰ γνωρίζετε, Κορδοβουλιπρόροι,
ὁ πρῶν παντοῦναμος πὺς μῆπκε ἴστὸ βατόρι
καὶ δίχως οἰκτον ἄρσει τὴν μακαριὰν χώραν,
κ' ἴσως αὐτὴν τὴν ὄραν
μακρὰν τῆς λαύρας τῆς πολλῆς τοῦ τόπου τοῦ μουροῦξῃ
ἴστῃς Ἐσπερίδας τὰ λουτρά κορμὶ βασάνων λουζέι,
ἐνῶ τὸν Κορδοβάρων ἰδρῶν τὸν περιρρέει
κ' ἀμείρητα τὸν ἔξανγλιον καθήκοντα καὶ χρέη.

Ἐμπρὸς ἴσθῃ ἔδραν τὴν κενὴ πενήθμος οἰσπῶ...
ἀλλ' ἴσως ἐλησθῶνισα ἴσθῃν λόγον μου νὰ πῶ
πὺς συμπαθῶντες ἕκαστον ἰψῶντα καὶ πεινῶντα
ἴσως νὰ καταργῶσμεν κ' ἔκεινα τὰ προσόντα,
ἴσως νὰ καταργῶσμεν καὶ τὴν Ἀστνομιαν,
ἀλλ' ἴσως καὶ καταργῶσιν δὲν κάμωμεν καμμίαν.

Τὸ τί ἴσθῃ μέλλον θὰ συμβῇ μόν' ὁ καιρὸς τὸ ξέρι
καὶ πάντα θὰ φερόμεθα καθὸς τὸ φέρον φέρι,
καὶ νῦν ἐκ μέρους τῆς Αὐλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
εἰς τὸν Κορδοβρούμπρον ἀνακραυγῶν ζήτω
τῆς χάδρας τῆς Ρωμαϊκῆς τὴν ἐναρξιν κηρύττω.

Περικλιανίδει σκοτειναὶ τοῦ Φασουλῆ τοῦ κουενέ.

(Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, κ' ὁ Φασουλῆς μονάχος
κατέρχεται ἴσθῃν Πειραιὰ μὲ ποδηλάτου τάχος,
κ' ἐνῶ κοιμῶντ' ἰνόργανα κ' ἀνόργανα καὶ πάντα
τοῦ Καραϊσκού προσφανεῖ τὸν νέον ἀνδρόαντα.)

Φ. — Γονατιστὸς οἱ προσκυνῶ, μεγάλε Καραϊσκο,
καὶ τίτοζαν ὄρα θέρωμαι μονάχος νὰ σὲ βρῶσκω.
Τώρα πὺς σκότος ἄγιον καὶ σιγηλὸν μὰς σκίπει,
πὺς δῶχνει τὰ φαντάσματα φωνῆ τοῦ πειταινοῦ,
καθεὶς νεκρὸς ἢ ζωντανὸς δὲν θίλει νὰ μὲ βλέπῃ
παρὰ σὺ μόνον, Στρατηγέ, καὶ πᾶστρα τούρανο.

Γὰρ σένα, πὺς τὰ χεῖρα σου πρὸς τὸ κενὸν ἀνοίγεις,
ἰτόνισαι διθῶραμβον ὁ ποιητὴς Στρατήγιος,
κ' ἀνέμωσεν τὰ κάλλιστα τῶν ἀνοραγθμάτων
ἐν μίῳ πλήθους καὶ βοῆς καὶ χειροκροτημάτων,
κ' ὅπταν σ' ἀπεκάλυψεν ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
τὴν κεφαλὴν του κλίνω,
πιστεύω, ἀνεφάνισαι ἴσθῃν θεατῶν τὰ σμῆνη,
πὺς ἡ μεγάλη μνήμη σου παντοτεινὴ θὰ μείνη.